

(51)

RAZELE AUROREI

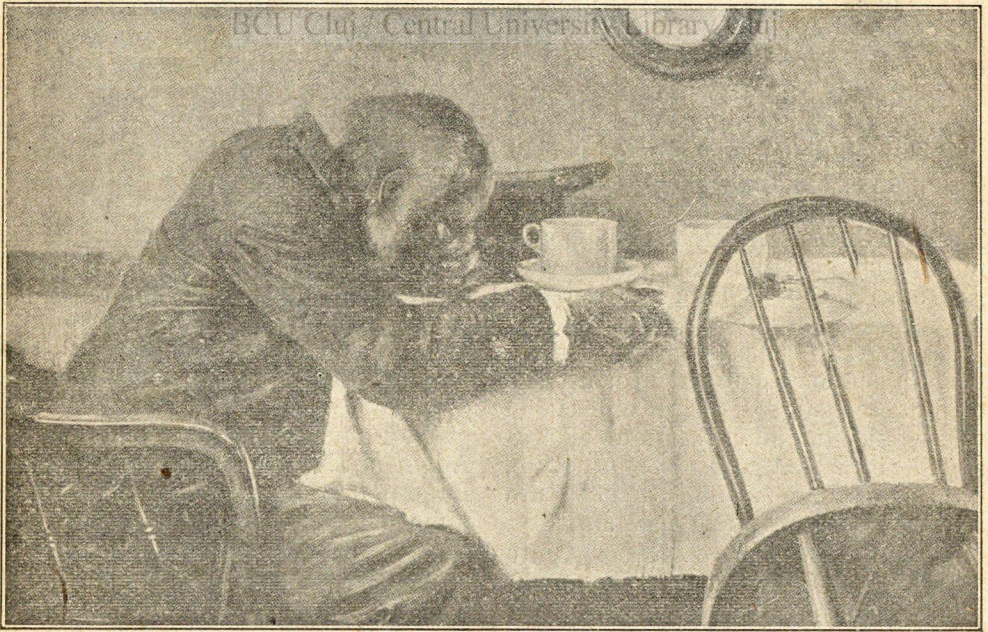

ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII.”

1917-FEB. 23
ATVETTE

Scaunul cel părăsit.

S. J.

Scaunul cel părăsit.

„... inima mea este rănită în lăuntrul meu.”
(Psalm 109, 22.)

„Sunt ca paserea sânguratică pe acoperemânt.”
(Psalm 102, 7.)

Aceasta icoană este dela un zugrav tânăr, care exprimă întristarea unui soț bătrîn, credincios de căsătorie atât de pătrunzător. De mulți ani au fost ei la olaltă și au împărțit între olaltă sarcinile, bucuriile, minutele cele vesele și întristate ale zilelor. La olaltă îmbătrîniră, inima lor să topi la olaltă, natura lor să lipi de olaltă și lângă olaltă să șamțau bine. Acolo pe masa de lângă părete consumară ei dejunarea lor, prânzul și cina lor, la care privilegiuri conversau la olaltă și vorbiră lucrurile lor zilnice.

Dară iacă, un scaun deveni fără de gazdă, și fu proptit de masă. Farfuria obicinuită e acoperită și în locul mâncării zace pe ea un buchet mic de flori.

Credinciosul soț bătrîn dejenează sângur. O vreme privește la scaunul vacant, farfuria întoarsă și micul buchet de nu mă uita, apoi să umplu ochii lui de lacrimi și plecându-se pe masă, începe a plânge cu amar. Nu poate, nu-i în stare a uita pre aceea, care ședea acolo lângă el nu de mult încă, iar acum...

Acuma să arădică o movilă proaspătă în cimiter, care a acoperit pe deplin aceea figură, care era cu el mulți ani. Nu numai scaunul e părăsit, ci și casa. Așa goale sunt toate, că un gol mare... ah, așa gol mare să făcu în inima lui!

A 'i se ajuta nu să poate! Dară totuși, totușie ste ceva, ce poate umplea acest gol, și încă de tot.

Moartea omului o căuzează păcatul; durerea cea multă, nedescrptibilă, chinul, suferința năcazul toate sunt urmarea acelei neascultare, în care au căzut oamenii cei dintîiu și care noi, ca următorii lor, am culmit cu propriile păcate.

Tot omul trebuie să moară și și legăturile cele mai gingașe trebuie să se rupă. Pre părinții cei mai iubitori îi pierd copiii, și pre soțul cel mai credincios de căsătorie îl despart dela sân. Copiii ar trebui să gândească la asta și soții căsătoriți să-și aducă aminte de aceasta.

Mâna morței e atât de nemilostivă, că ea nu cruță sâmtămintele nici a părinților, nici a copiilor, nici a soților și sfășie și cununa cea împletită din celea mai frumoase flori tot așa, ca lanțurile cu diamant. În tot cazul înse face cu necruțare așa rane în inimă și în une locuri așa, arde cu durere nespusă și nu să vindecă nici când.

Cu cât mai cultivat și mai fragilă în morale, cu cât mai nobilă e inima în sâmtămintele ei, cu atât mai mult sâmtăște durerea și golul cel mare, care o adâncește în ea moartea iubiților lor. Înse aceasta durere mare să alină și golul să umple decurând, dacă speranța cea vie, care isvorește din credința în Dumnezeu și în cuvântul său, locuiește în inimă; a prins rădăcină și acum e în stare a astupa și a vindeca toată rana prin sucule ei înviator.

Biblia ne spune nouă mila cea mare alui Dumnezeu, iubirea lui nemărginită către oameni. Și pățaniile trecutul și pezentului ne întăresc adevărului cel veritabil a acestei carte, care conține cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu este adevărul și dreptatea vecinică. El n'a putut lăsa păcatul nepedepsit. Așadară pre Adam și Eva i-a eschiș sub moarte. Iar din iubirea cea mare către omenime a trimes pre unul-născut Fiu al său, ca să suferă pentru oameni, să aducă la cale ecuilibrul stricat, să facă de ajuns dreptății vecinică ca om și să rescumpere pre om pe deplin de sub blăstemul păcatului. El a învins moartea prin învierea sa și odată va face pe deplin capăt stăpânirii morței.

„Că plata păcatului este moartea; darul lui Dumnezeu este viața vecinică.”

în Domnul nostru Iisus Christos.“ (Epist. lui Pavel către Romani 6, 23.)

Iar acum știm, că aceia, pre cari i-a desfăcut moartea nemilostivă dela sânul nostru, nu s'au nimicit, ci trăiesc și noi 'i vom vedea iarăși într'o existență frumoasă, glorioasă. Sub movila mormântului au pus numai corpul cel putrezit, sufletul înse trăiește, sufletul a rămas. Odată ne vom întâlni într'un corp măreț spiritual cu cei mutați ai noștri și bucuria va fi nedescriptibilă.

Darul cel mare a lui Dumnezeu este aceasta lui Iisus Christos.

Primăvară, primăvară înviătoare va urma după existența noastră de acum în iarna cea rece. Și precum să ivesc mugurii, florile și frunzele pomilor la razele soarelui primăvării, așa se vor ivi iarăși toate, celea ce s'au văzut a dispărea și a muri. Ce deosebire între regiunea cea pustie de iarnă aspră și între livada cea strălucită, în mii de colorii, așa-i deosebirea, ba cu mai multă între existența noastră de acum și între cea viitoare.

Dară în cine nu este aceasta credință și aceasta speranță vie, aceluia nici primăvara sufletească nu-i va mai înflori. Frigul cel mare a iernei a înghețat pomii cei spirituali a grădinei sale și la învierea primăvării să arată fără de viață. Ca pomii uscați nu sunt de altă treabă, decât a să arunca în foc.

Dapoi că și sufletul omului condamnat a rămas în existență, că sufletul nu să poate ucide (Ev Matheiu 10, 23); dară aceea existență nu-i viață, ci numai chin.

Dacă voiți să mângăiați inimile întristate, plântați în ele speranța vie, întorcerea din păcat și credința în Domnul Iisus, ca să poată cu voi dimpreună cânta bucuros și cu convingere :

„Moartea putere asupra-mi,
Nu are știu bine;
Mântuitorul o a 'nvins,
Oh ce fericeire.
E drept că corpul în pământ
Merge, dar eu trăiesc
Și Dumnezeu 'mi va da în cer,
Haina 'n care-l măresc!“

Copilul fericit.

Copilul cel mai fericit, care l-am văzut, era o fetiță mică, care o întimpinasăm într'un vagon. Era de opt ani și s'a născut oarbă. N'a văzut soarele, stelele, cerul, iarba, arborii, paserile și toate acele lucruri mărețe, pre cari noi zilnic le vedem; pe lângă tote acestea era fericită. În lume era numai sângură. — N'avea rudenii sau prieteni, și totuși era îndestulată și s'a bucurat. — Când s'a suit pe vagon zise: „Spune-mi câți oameni sunt în acest vagon, că sunt oarbă și nu-i pot vedea.“ Un domn o întrebă, că oare nu să teme? „Nu,“ răspuse ea, „eu am călătorit și mai nainte: eu mă încred lui Dumnezeu și oamenii sunt foarte prietenoși către mine.“ Nu preste mult înse am descoperit și tainele bucuriei ei. Ea iubea pre Dmnl Iisus dară și Iisus o iubi pre ea, o căută și o află.

O parabolă.

„Am auzit odată despre un bărbat,“ zise Gotthold, „pre care îl rugară pe patul morței sale, ca să lase napoia lui o amintire despre bucuriile petrecute. A vorbi nu mai putea și așa cu semne ceru condeiu și cerneală și sămănă pe o hârtie două cercuri. După moartea lui nu o putură înțelege, ce ar fi voit să spună el cu aceasta. În general o înțeleseră, că cu aceasta aceea voia să însemneze, că corpul și sufletul au scopuri înainte hotărâte și dacă ajung acest scop, merg iară napoi, de unde au purces, corpul în pământ, iar sufletul la Dumnezeu. După a mea părere, zise Gotthold, însemnează acele două cercuri deșertăciunea lucrurilor pământesti, că ca om înțelept n'a văzut în știință, petreciuri, bucurii, în tesaurile și mărirea lumii alta, decât deșertăciunea.

„Veniți către mine, toți voi cei osteniți și însărcinați, și eu vă voi da răpaus.“ (Ev. Mateiu 11, 28.)

Cum judecă oamenii și cum Dumnezeu.

Câtă favoare și nefavoare poate totuși locui în un și tot aceea persoană în tot acela timp! Aici e de e. domnul X. Morar. Cei ce au cu el de lucru, vor fi degrabă plini de respect față de el. El poartă o viață intim rogativă, biblia sa o studiază independent, el iubeste cuvântul lui Dumnezeu și are o mână deschisă pentru împărația lui Dumnezeu. Aceste sunt de sigur patru vârtuți mari, cari le-am putea numai lăuda și recunoaște. Dară dacă avem mai mult de lucru cu domnul X. Morar, facem aceea experiență neplăcută, că tot acela bărbat are o limbă destul de neînfrinată. Uneori pătrunde toată ființa și purtarea lui tocmai respingând, așa că cugetăm, a nu-l mai cerceta în cele patru săptămâni următoare. Cât de neplăcut poate fi el în judecata sa! Din sărmana jertfă, care și-a produs-o, nu mai rămâne nici un fir bun! La aceasta-i el cu sentința lui de mult gata, dacă încă alții îl cercă și-l cumpenesc cu pază. Poate-se cugeta, că aceste vârtuți și nevârtuți atât de bătătoare la ochi să fie în tot aceea persoană? Cei ce cunosc viața aceasta. aceia știu, că familia X. Morar e foarte mare și că și judecata ei e foarte mare și deosebită. Prietenii lui X. Morar văd numai cele bune în el. Când aud numai de numele lui, privesc deja preamăriți spre cer și fac minton din domnul X. Morar o jumătate de înger. De tot altcum contrari lui îndată ce aud numele lui, să apără cu amândouă mâinile: „Tăceți-mi numai despre X.

Morar!“ Ei fac din el o jumătate de diavol. Ce-i el deci într'adevăr? El nu-i nici jumătate de înger și nici jumătate de diavol, ei-i un om întreg, în care aflăm bine ilustrat adevărul cuvântului lui Dumnezeu: „Inima (de o parte) înșelătoare și (de alta parte) mai stricată foarte; cine o poate cunoaște?“ De sigur El sânge! Pentru aceea și știe El mai bine umbla cu domnul X. Morar. El nu-l pertractează ca pre un prune, pe care multe colțuri și margini trebuie netezite. Pentru aceea nici nu rupe El toiagul Seu preste odată pentru totdeauna. El ar răspunde tuturor furtunelor, care ar săpa domnului X. Morar groapa și l-ar depune pentru totdeauna: „Dați mi-l numai Mie pe 20 sau 30 de ani! Eu voi aduce pe El apele întristării, tocila oarelor grele de cercare și toate mijloacele, cari îmi stau la dispoziție le voi folosi, și dacă veți ase-măna apoi chipul domnului X. Morar de astăzi cu acela de preste vr' o treizeci de ani, veți cunoaște, că s'a făcut cu El o minunată schimbare! Da, așa ar vorbi Dumnezeu! Nu ar trebui oare să ne însemnăm acestea? Noi toți avem scâdințele noastre, dară intrucât suntem fiii lui Dumnezeu, ne aflăm și noi toți în înștitutul de tocit a măiestrului cereș. Noi știm din propria pățanie, că El deja multe laturi culturoase a netezit la noi. De aceea voim noi a ne încrede Lui că El va face încă ceva întreg din noi „spre lauda îndurării Sale măreață.“

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați.“
(Evang. Mateu cap. i., vers 7.)

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul la „Razele Aurei“.

Pe anul întreg: dela 1-2 exemplare 1.20 fil. de exemplar. Dela 3-10 exemplare —.80 fil. de exemplar.
„ 11-50 „ —.60 „ 50-100 „ —.50 „

În streinătate se socotește diferența speșelor trimeterii.